

ници: струваше ми се че бѣхме една банда отъ срѣднитѣ вѣкове, пиружща подѣ стѣнитѣ на оплячканія градъ.

Два дни трая туй праздненство, но всѣки прѣдполагаше, че заговора сега именно се клати като пиянъ на краката си и че този пиръ не е съ друга цѣль, освѣнъ да се докаратъ войницитѣ въ онова безразсѣдно състояние, щото да се хвърлятъ съ щикветѣ си въ междуособни крѣвопролития. Такъвъ е логическия редъ на нѣщата.

Прочее, на 11-и сутринята полка се вдигна, прѣминъ прѣзъ София и се установи при Артилерийскитѣ казарми на Орханійското шосе и прѣзъ това врѣме 1-я Соф. на Н. Височество полкъ се бѣ върналъ отъ Сливница и командира му, майоръ Поповъ, бѣ освободенъ отъ ареста, като бѣ далъ дума на прѣвратаджийтѣ, че ще се помири съ положението. Щомъ, обаче, видѣлъ полка си събранъ, рѣшилъ да дѣйствува за възстановлението на прѣжния редъ и офицеритѣ, съ исклучение на единъ двама, били напълно съгласни съ командира си, когото дълбоко уважавахъ и почитахъ. Братътъ на кап. Вазова — подпоручикъ Вазовъ — се билъ възпротивилъ на разпорѣжданията на началника си, майоръ Попова и послѣдний заповѣдалъ да се арестува. Когато ротния командиръ, поручикъ Пачевъ отишелъ да приведе въ изпълнение заповѣдта на полковия командиръ, подпоручикъ Вазовъ се възпротивилъ и дигналъ револвера срѣщу ротния си к-ръ. Три пжти наредъ теглилъ и револвера не грѣмвалъ и най-послѣ се спуска да избѣга къмъ града, но на излизанье отъ лагерното оцѣпление, билъ убитъ отъ часовитѣ, които имали заповѣдъ да не пропускатъ никого безъ *пропускъ*.

Единственната жертва въ този прѣвратъ бѣ казанния подпоручикъ Вазовъ.